GS 90

Fem nya och wackra

Visor.

Den Första:

Piligrimen.

Jag är en Piligrim från Deli stränder, rc.

Den Andra:

Malins milda ögn, rc.

Den Tredje:

Smålänningen.

En fattig Smålänning från bygda jag drogs, rc.

Den Fjerde:

Gottlänningen.

Uppå mitt Gottland, rc.

Den Femte:

Fadderkyssen.

STOCKHOLM.
W. Löfwing, Södermalmstorg.
1849.

Så tom jag till Stockholm att finna till hets
Det Glagatan den fallen
I orkla-halten.
Så vägen jag lemte kamraterna wogå.
Så ifrets i minuten:
Hvad tolar den finten?
Emtring mig det höjes ett fin och ett tor,
Jag ivarade bara: tom er! tom er!

Nu nå i lell meta: jag är ingen Sofa.
Stand rika Grofgerer,
Så flott jag mig fjerr,
Och fiskar de fjerna hyfen gal,
Om der mitt tjuna era nätt!
Uppå mitt Gottland. :/:

Uppå mitt Gottland
Hvad gröna dalar :/:
Stand kaffiens brott!
Hvad lyftig fäna av Skäftegatar,
Om der mitt tjuna era nätt!
Uppå mitt Gottland. :/:

Uppå mitt Gottland
Hvad tråda fält!
Det Tuinnifen fin fägring mänga,
Och Gifjan fig hvid rofen fällt
Uppå mitt Gottland. :/:

Hvad tråda fält!
Det Tuinnifen fin fägring mänga,
Och Gifjan fig hvid rofen fällt
Uppå mitt Gottland. :/:

Gj på mitt Gottland
Om potiffen :/:
Jag fjert mig byr.
Gritt buffrad mä i andra riken.
Min grundlag är, jag tuvifter fjyr
Uppå mitt Gottland. :/:

Uppå mitt Gottland
Min vagga fällad :/:
Det fjär min graf.
Det fjerra färlefskaren fällad,
Och fjärran fjerra fyfen gal,
Uppå mitt Gottland. :/:

Uppå mitt Gottland
Hvad tråda fält!
Det Tuinnifen fin fägring mänga,
Och Gifjan fig hvid rofen fällt
Uppå mitt Gottland. :/:

Gj på mitt Gottland
Om potiffen :/:
Jag fjert mig byr.
Gritt buffrad mä i andra riken.
Min grundlag är, jag tuvifter fjyr
Uppå mitt Gottland. :/:

Uppå mitt Gottland
Min vagga fällad :/:
Det fjär min graf.
Det fjerra färlefskaren fällad,
Och fjärran fjerra fyfen gal,
Uppå mitt Gottland. :/:

Uppå mitt Gottland
Hvad gröna dalar :/:
Stand kaffiens brott!
Hvad lyftig fäna av Skäftegatar,
Om der mitt tjuna era nätt!
Uppå mitt Gottland. :/:

Uppå mitt Gottland
Hvad tråda fält!
Det Tuinnifen fin fägring mänga,
Och Gifjan fig hvid rofen fällt
Uppå mitt Gottland. :/:

Gj på mitt Gottland
Om potiffen :/:
Jag fjert mig byr.
Gritt buffrad mä i andra riken.
Min grundlag är, jag tuvifter fjyr
Uppå mitt Gottland. :/:

Uppå mitt Gottland
Min vagga fällad :/:
Det fjär min graf.
Det fjerra färlefskaren fällad,
Och fjärran fjerra fyfen gal,
Uppå mitt Gottland. :/:

Uppå mitt Gottland
Hvad gröna dalar :/:
Stand kaffiens brott!
Hvad lyftig fäna av Skäftegatar,
Om der mitt tjuna era nätt!
Uppå mitt Gottland. :/:

Uppå mitt Gottland
Hvad tråda fält!
Det Tuinnifen fin fägring mänga,
Och Gifjan fig hvid rofen fällt
Uppå mitt Gottland. :/:

Står hon så blyg i ledet och ser ned,
Som enda sippan i en rosenhed.

Men slog hon blicken upp ifrån sin fot,
Den möts af hans, som står der midtemot.
De ha nog mött hwarann förut en gång
De glada aftnar under lek och sång.

Som barn de dansat samma Majstång kring,
Om Julen lånat eld och sen gömt ring
Tills hans och hennes ögon alltiblan
Förstulet lånte eld utaf hwarann.

Och nu, när akten slöts, tänk hwilket spratt!
Han kyste flickan som hos mamma satt.
Att akten skulle ta ett sådant slut,
Det hade gumman i sitt tal glömt ut.

Men under wägen hem då börjar hon,
Som wid en Opras slut, sin recension
Om kyssens gift och om en farlig tid. —
Men flickan tänkte för sig sjelf derwid:

Hur synd att kalla denna kyss ett gift!
Han war ett purpurmunlack till den skrift,
Som redan förut i mitt hjerta fanns,
Hwaraf en afskrift säkert låg i hans.

Och den der pligten, att så der bli mor,
Som mamma nämnde kändes mig så stor
Till deß hans kyss så tydligt innebar:
Att blir jag barnets mor, blir han deß far.

STOCKHOLM, tryckt hos Lundberg & Co 1849.

imärta, Mot hon ifrang, men log ändå, Med mitt
mareua hjerta då jag emjam då.
Mäfas och förgäfmas för den Linfina som jag fatt,
Han en mentfa tomas af en fiörre lott. Tyst! mitt
hjerta flappar ej; Malin fäger mej, O hwad skall jag
finna Gäfhet upphå jorden här! Hjertan tan jag winna,
Men aldrig Malins mer.

Den tredje:

Smäfanningen.

En fattig Smäfanning från hyddan jag drogs,
Från fiuna i ärfet
Med fiorjet och förfet,
En ann' ifrang för fanners fanget bort till flogs,
Å ifim uti fräfiren
Som den och den Gretiren,
Och äfte och ffref: utur wägen din Gofs!
Jag förte och sopte: fom or! fom or!

Om ja'n bränte jolen, Med hemme jag drogs
I ifyn och på rygen,
Om aväff'n flunge mygen,
Och alstrig jag unnades fomma till frogs,
Å freatura rafta,
Å häff'n jag mig fafta,
Ur pälen min qwäfsmark af hjertebrob togs.
Gern lof jag och ärsmbe: fom or! fom or!

Wälkommen är han, tro mig å
Lappå mitt Gottland. :/:

Lappå mitt Gottland
Lit min bybba :/:
I florton bar.
Å ifrig och brynt och fraftig fryddba
Jag hjuber hemm hos mig qwar
Lappå mitt Gottland.

Rät å från Gottland
Han hemät wänder :/:
Till annan fuif,
Wäjt han en ind tillbata fänder,
Och minnes än hwar frisk och luft
Lappå mitt Gottland. :/:

Den Gemte:

Gabbeerfyfen.

Å kypna fomfrets bestjänte garbin
Gamm mikkagsträlens fifa stäle in
I Julias rum och barrande jag på
Hur flikan fläbbe sig från topp till tå.

Hon tyfte om i bag sin toilette,
Ej hennes fläbning fatt så nätt, så nätt,
Och blåa band i blemba ledar flär
Å att hon nätan i sig sjelf blir fär.

Å innerlig förnöjd log hennes munb
Och finbens grop blef å å hjup och runb,
Hon kamse flugit fram, och i sin flygt
Med lillig finger hennes finber trygt,

Den Gemte:

Gabbeerfyfen.

Å kypna fomfrets bestjänte garbin
Gamm mikkagsträlens fifa stäle in
I Julias rum och barrande jag på
Hur flikan fläbbe sig från topp till tå.

Hon tyfte om i bag sin toilette,
Ej hennes fläbning fatt så nätt, så nätt,
Och blåa band i blemba ledar flär
Å att hon nätan i sig sjelf blir fär.

Å innerlig förnöjd log hennes munb
Och finbens grop blef å å hjup och runb,
Hon kamse flugit fram, och i sin flygt
Med lillig finger hennes finber trygt,

Och ögonlocken lik sin bäge spänt,
Och sjelfwa ögonen med facklan tändt,
Och öfwer dem en panna höjde sig;
En lilja öfwer twå "förgät ej mig."

Och barmen låg i tyll så spindelgles,
Att nunnorna derinom kunde ses
Förstulet titta genom gallret ut,
Och sucka efter klosterlifwets slut.

"Strax är jag färdig, mamma! wänta blott:
Min myrt i dag ej ännu watten fått.
Men det war också sannt: förrän wi gå
Lär mig i hast hur man bör fadder stå."

"Kors, flicka! det ju står i din Kat'ches.
Gunås hur nu för ti'n wår ungdom läs. —
Jo mins, din pligt som fadder, den är stor:
Du swär i nödfall blifwa barnets mor."

"Ack, mamma! jag nu bara weta will
Hur det går under sjelfwa akten till.
Man får ju också der en vis-à-vis?
Jag gissar nästan hwem som min skall bli."

En vis-à-vis! — Hur syndigt är ditt tal?
Din tanke, flicka! leker jemt på bal,
Din gång är dans: du går ju nu i takt,
När du skall gå till en högtidlig akt.

"Gör der som hwaren städad flicka gör,
Och som din mamma, blott på Presten hör.
Och när han frågar, swara ja och nig,
Håll dig beskedligt stilla se'n och tig."

Wäjst lade hon på hjertat mammas tal;
Ty se! bland flickorna i festens sal

Och ögonlocken lik sin bäge spänt,
Och sjelfwa ögonen med facklan tändt,
Och öfwer dem en panna höjde sig;
En lilja öfwer twå "förgät ej mig."

Och barmen låg i tyll så spindelgles,
Att nunnorna derinom kunde ses
Förstulet titta genom gallret ut,
Och sucka efter klosterlifwets slut.

"Strax är jag färdig, mamma! wänta blott:
Min myrt i dag ej ännu watten fått.
Men det war också sannt: förrän wi gå
Lär mig i hast hur man bör fadder stå."

"Kors, flicka! det ju står i din Kat'ches.
Gunås hur nu för ti'n wår ungdom läs. —
Jo mins, din pligt som fadder, den är stor:
Du swär i nödfall blifwa barnets mor."

"Ack, mamma! jag nu bara weta will
Hur det går under sjelfwa akten till.
Man får ju också der en vis-à-vis?
Jag gissar nästan hwem som min skall bli."

En vis-à-vis! — Hur syndigt är ditt tal?
Din tanke, flicka! leker jemt på bal,
Din gång är dans: du går ju nu i takt,
När du skall gå till en högtidlig akt.

"Gör der som hwaren städad flicka gör,
Och som din mamma, blott på Presten hör.
Och när han frågar, swara ja och nig,
Håll dig beskedligt stilla se'n och tig."

Wäjst lade hon på hjertat mammas tal;
Ty se! bland flickorna i festens sal

Den Första:

Piligrimen.

Jag är en Piligrim från Deli stränder,
Från Wänskaps-Öarne jag hit anländer,
Min wandrings-staf den är med rankor lindad;
Bland glada flickor der trifwes jag. —

Är du en Piligrim från Deli stränder?
Till Wänskaps-öarna du återwänder,
Och sök dig der en trogen maka,
En korg att bära jag skänker dig.

Jag icke mycket gör mig denna sorgen.
Om du änskönt skulle ge mig korgen,
Wid Deli stränder finnes flickor många,
Hwars enda hjertan klappar blott för mig.

Mitt warma hjerta är af kärlek danat,
Säg! sköna flicka kan du ej anat,
Att Piligrimen från Deli stränder,
Sitt land förglömma kan men aldrig dig.

Den Andra:

Malins milda öga, Och deß kind med lågor i, Hwad det dölser föga Hjertats swärmeri! Men mot mig ändock hon är Ständigt kall och fjär, Jag mitt qwal förklarar, Ber och suckar alla da'r. Om hon mig ej swarar, Snart förryckt blir jag.

En gång härom dagen Tänkte jag att fatta mod, Jag blef så betagen, Och hon log så god. Söta Malin wille du, Blef jag lycklig nu. O! hwad harm och